

ORIENTACIONS

Òrgan del FRONT UNIVERSITARI DE CATALUNYA

Portantveu dels GRUPS NACIONALS DE RESISTÈNCIA

Barcelona, 30 de Juny del 1946

N. XVIII

EDITORIAL.

S'ACABA UN CURS

Volem que el F.U.C. sigui un organisme viu, batallador. I la vida només serà en nosaltres si ens recolzem d'una manera decidida en l'ànim col·lectiva del nostre poble. No volem esdevonir ni ens considerem minoria predestinada, sinó que volem arribar a ésser servidors i braç executiu dels anhels nacionals.

"No ens aliena cap cosa humana, i amb més força podem repetir que no ens és aliò res de la pàtria." Estem d'acord amb aquestes paraules de l'últim President de la Mancomunitat. Som sensibles a la dolor dels altres i conscients de que només en la resolució dels problemes ingents que hi ha plantejats avui, trobarà la nostra pàtria l'estabilitat necessària. Els problemes que hem de resoldre no són exclusivament els que ens planteja la lluita contra Franco i la falange i els militars, sinó, primordialment, els que comportarà l'establiment, al nostre país martiritzat, de la llibertat. Creiem que la llibertat és quelcom de positiu i no només l'alliberament, la destrucció de la tirania. Enderrocant a Franco ens serà possible començar a lluitar per a aconseguir l'adveniment de la llibertat i per això ens és convenient i urgent alliberar-nos del feixisme espanyol. I només ho lograrem amb una lluita constant i dura. L'enemic està fortament arrelat al poder i per més paraules que siguin dites no en marxarà. Només entón el llenguatge dels esperons i les baionetes: cal, doncs, que ens preparem per a utilitzar, si és precís, aquest llenguatge. "La llibertat i els béns de la vida només pertanyen a aquells que lluiten cada dia per a aconseguir-los" digué Goethe; i tenia raó. Només lluitant assolirem desampallegar-nos de Franco i farem possible l'establiment al nostre país d'un règim més just i lliure. "Cal fer el màxim esforç, si volem salvar Catalunya i seguir la nostra tasca de tornar-la a si mateixa." En els jorns que vénen hem de córrer els segments darrera d'una gran trajectòria, la fi de la qual ja és pròxima." Preparem-nos per a la cursa i no defallim ni cedim, doncs. Hem de mantenir l'arc en tensió a totes hores, cal fer el màxim esforç. No considerem les vacances escolars que ara s'inicien com a època de descans sinó com a període el més indicat per a confortir el nostre cos i trempar els nostres esperits per a les jornades decisives, de combat, finals, que s'apropen. La lluita no consent descans. Recordem allò de que "només descansen els morts"; i ens cal fer el màxim esforç sense perdre la fe, " que nosaltres no hem peregrinat pel desert com a jueus buscant una ciutat aliena, ni com Encas, foragitat de la ciutat pròpia, hem hagut de bastir-ne en terra estranya, sinó que, envaïda materialment i espiritualment la nostra, HEM D'ASSOLIR LA RECONQUESTA DEL PROPI SOLAR I DE LA PRÒPIA ÀNIMA i acomplir amb uns anys l'enderroriment degut a segles de propi descomencament i d'abandó, arrossegats, junyits al catro d'altri."

DE
POLÍTICA
INTERNACIONAL

De fet assistim avui a la pugna entre dues maneres d'ésser distintes, entre dues concepcions diferents de la vida, entre interessos oposats. No insistirem mai prou en que d'aquesta oposició no n'ha de venir per força la guerra. Tampoc ens cansarem mai de dir que encara avui hi ha molta gent que desitja la guerra; però la guerra és evitable i s'ha d'evitar. La busquen, és cert, aquells que ahir la promogueren, els que amb la seva política condescendent envers el totalitarisme feren possible l'expansió feixista, els que amb llur posició inhibitoria davant les primeres agressions alentaren les posteriors, els que no saberen ni saben sintonitzar amb la història; busquen la guerra els franco-falangistes d'Espanya i els seus amics de tot el món, que són els que es donen compte que amb l'arrelament de la pau els seus somnis imperialistes i de domini acabarien per sempre; desitgen un nou conflicte, els que aferrats a llurs privilegis no volen fer-se càrrec de que la nostra és una època de pas i que els nous temps arriben veïtats amb hàbits distints i que els fonaments de la societat han de canviar necessàriament. Però malgrat que totes aquestes gents necessiten l'aparició d'una nova guerra per a poder-se salvar, malgrat que facim tots els esforços per a promoure-la, nosaltres creiem que la guerra no ha de venir, que el conflicte es pot evitar i que si la gent que avui té en les seves mans els destins del món és de debò responsable, el conflicte s'evitarà. Les discussions i piceberalles no són necessàriament preludi d'una guerra; estem convençuts de que les paraules fortes que tot sovint escoltem, i que serveixen per a que es coneguin millor les intencions dels uns i dels altres, són garantia de que s'utilitzaran els mètodes més eficients per a resoldre els problemes plantejats.

Avui de fet assistim a la pugna entre dues maneres d'ésser distintes. D'una banda els demòcrates progressius de tot el món; de l'altra els cercles conservadors i reaccionaris. En cada Estat veïem la pugna entre les dues forces; en el pla internacional veïem la mateixa pugna. Txecoslovàquia, França i Italia, aquests darrers dies han escollit el camí de la democràcia nova que la guerra passada infantà i han trencat d'una manera total amb tot allò que els podia lligar a pràctiques velles desacreditades i mortes. De la guerra n'ha sortit més forta que mai la democràcia, malgrat que restriccions trabes i limitacions i, sobretot propagandes capgiradores, ens vulguin fer semblar el contrari. A més, d'aquesta guerra n'ha sortit més viu el sentiment de la solidaritat entre els pobles. La vella fórmula "la pau és indivisible" sembla que s'obre de nou camí. Els mateixos, però, que en cada país volen deturar el pas de la història, volen en el camp de les relacions entre els pobles, evitar que aquest sentiment solidarista esdevingui també un sentiment d'unió i interdependència entre les democràcies de totes les latituds i garantia, per tant, de la pau. Una cosa així ve a ésser l'espectacle que ofereix el món al Consell de Seguretat de la U.N.O. Poderosos interessos financers i mercantils s'oposen a que contra el règim feixista i naci del general Franco es dirigeixi l'acció de tots els països. Escrúpols no sentits i falsos sentimentalismes es fan servir per a tapar la vergonyant actitud dels poderosos. Però de la mateixa manera que no pot evitar-se que en cada un dels Estats les forces vives i democràtiques s'imposin, també veurem com s'imposaran en el camp de les relacions, entre les potències. I, tard o d'hora, tot el món civilitzat voldrà prendre part en la lluita contra el dictador espanyol.

I tampoc ens cansarem de dir que malgrat aquesta participació dels estrangers en el nostre alliberament, aquest ha d'ésser obra privativa de tots els pobles hispànics, "Catalunya -deia O'Shea en 1899- ha estat sempre el centre de la rebel·lió, el fogar del republicanisme i de la democràcia". Voldríem que avui també fos així i que de Catalunya caigués la ganiveta que decapitarà el nostre. Només si lluitem des de l'interior aprofitant totes les oportunitats, vagant, manifestant-nos, oposant-nos a tot allò que representi homenatge o adhesió a l'enemic, per arribar per aquest camí a l'insurrecció armada i violent, lograrem l'enderrocament del feixisme, l'a-

oi de tots els pobles lliures del món, i l'instaurem a la península un règim que faci possible i afavoreixi la lluita per a aconseguir la llibertat i la democràcia. I, a més, a l'expulsar Franco, treurem un peyll immediat per a la pau del món.

J.V.

.....
.....

La primera "no intervenció" fou nefasta per a la propia Gran Bretanya. La segona "no intervenció" li alienarà, inclús les simpaties dels demòcrates ibèrics, entronitzant (aleshores sí) influències que potser no convenen gaire als interessos britànics.

GLOSSA A UNES PARAULES

"No niego que en España haya ningún problema político que resolver".

Pobre del poble on no existeixen problemes polítics! Si un poble hi agués en aquestes circumstàncies desapareixeria immediatament, seria un peyll mort. Els problemes polítics són la vida dels pobles el que els fentens fisiològics i d'ordre intel·lectual en la vida dels homes. Són la manifestació de la plenitud orgànica. Un poble sense problemes polítics és com un ésser huma sense cor, ni cervell, ni aparell digestiu, o amb un cor i un cervell i un aparell digestiu anquilosats, atrofiats, morts. Un poble sense problemes polítics és com un organisme viu sense moviment: una cosa inconcebible.

El que passa és que algunes vegades els problemes polítics d'un Estat degut a la forta opressió policíaca o a la inexistència d'òrgans d'expressió, no són manifestos. És el cas de l'actual Estat Espanyol, en part. diem en part perquè a ningú que no sigui orb passarà l'existència de fortidables problemes d'ordre polític. Però no ens hem d'estranyar que Franco faci pronunciat aquestes paraules; ja sabem que aquesta mena de gent tenen el cervell d'estruç; amaguen el cap sota l'ala de les seves conveniències i dels seus prejudicis, no veuen els problemes que els rodegen i, aleshores, amb tota tranquil·litat, diuen que les qüestions no estan plantejades. És que ja ens hem oblidat de la frase tan recent de "el problema catalán no existe"? És que ja no ens recordem de la frase "ha desaparecido el problema del pero forzoso"? És que ens ha fugit de la memòria allò tan divertit de "no hay problema de orden público"? És que l'estomac no ens recorda a cada moment allò altre de "se han solucionado los problemas de los abastos"? Però no ens estrenyi aquest llenguatge: recordeu aquell comunicat de guerra dels mestres alemanys de Franco en el que en 1941, anunciava que "la guerra en Rusia ha terminado"? Naturalment, amb tals precedents un hom pot, amb la consciència ben tranquil·la enunciar l'any 1946 que "en España no hay ningún problema político que resolver"!

"Nuestros problemas políticos los hemos resuelto con nuestra sangre y con nuestro esfuerzo".

Partim de la base que actualment hi ha plantejats greus problemes polítics. La guerra civil no solucionà cap de les velles qüestions que agitaven la vida política, social, econòmica i nacional de l'Estat espanyol. La guerra civil no solucionà cap d'aquestes velles qüestions; el que féu ni per cas, fou agreugar-les considerablement. I han estat agreugades (ara el Caudillo és sincer) "con nuestra sangre y con nuestro esfuerzo".

De debò que s'han esforçat en fer-nos la vida impossible; de debò que s'han esforçat en mantenir-nos en el més dur dels esclavatges. I la sang ha estat vessada a bastament. Al sentir aquestes paraules que ara comentem, no hem pogut per més que recordar les presons i els camps de con-

gració, i aquests "cientos de miles" d'espanyols que, segons declaracions oficials, passeren per ells sense altre delictes que, oh paradoxa! haver estat a la "rebelión". I hem recordat els turments i les pellisses a que encara avui, la nostra benemèrita policia, sotmet als detinguts i el fred sadisme de la brigada político-social tan malvada i criminal com qualsevol gestapo hitleriana, avui asseguda al banc de Nuremberg. "Los hemos resuelto con nuestro sangre": diu això i ens venen a la memòria els assassinats d'aquests darrers dies, en ple carrer, en aplicació de la més iniqua de les lleis de fugues. Han intentat resoldre els nostres problemes polítics amb la sang dels pobles hispànics, amb la sang dels patriotes que han caigut i cauen encara avui, a grapats. Però no han pogut apagar el clam de protesta ni la flama rebel que cada dia més potent s'alça i s'esten per damunt dels camps de Catalunya i de tots els pobles, avui esclaus, de la península.

"Es que no tiene más fuerza y expresión del sentimiento y de la voluntad la acción de 1.200.000 soldados españoles que se han batido por una causa que el que entraña el acto de depositar un papelito en una urna?"

Però d'on ha tret aquest concepte tan "orgànic" de la democràcia el nostre Caudillo? Menyspreu de la voluntat popular lliurement expressada, culte a la força i a la imposició, això degoten aquestes paraules. Però no ens sorprèn: sempre hem cregut que el feixisme sota qualsevol de les seves formes no és sinó la més moderna interpretació del paganisme, prèvia, és clar, la corresponent depuració d'aquells refinaments sensuals que podrien suavitzar les cantelludes arestes d'una civilització bàrbar. En la boca d'un pagà (i militar a la vegada) aquestes paraules no hi estan malament. Ara el que no trobem tan bé és el que les aplaudeixin els que es diuen pastors de ramats cristians. Però tornem al comentari de les paraules de Franco.

Parla de l'expressió de la voluntat i dels sentiments espanyols: però és que algú tan ingenu, creu encara que fou la voluntat dels espanyols qui triomfà en la guerra civil? És clar que per intentar fer-ho creure, el mateix Franco parla una mica després de l'acte de "solidaridad simbólica" d'altres països amb la "causa catòlica del Movimiento Nacional"! Solidaritat "SIMBOLICA" entencu-ho bé! I sobretot entencu-ho bé, mallorquins súbdits del Virrei compte Rossi (avui a la presó per criminal de guerra), euzkaldunnes destrossats per l'artilleria alemanya, soldats republicans perseguits per la motoritzada feixista italiana, gironins incorporats a l' "Spagna Nazionale" per les columnes de camises negres, ciutadans de la màrtir Barcelona que sofrirau en la vostra carn el cop de l'acer d'Itàlia i d'Alemania llençat des d'els avions del feix i de l'esvàstica!

Mussolinis mengacapellans i Hitlers paganistes sentiren la "simbólica solidaridad" amb la causa "catòlica del Movimiento Nacional" (Com volem que ho escrivim: "nacional" o bé "nazional"). I ara Franco encara galleja del seu gest antidemocràtic. De la voluntat d'un milió dos cents mil soldats espanyols es vol fer interpret; però nosaltres som hereus de prop de dos milions de germans nostres que calgueren assassinats per Franco. I mentre les files franquistes es van aclarint cada vegada més perquè la gent, massa de mica en mica, el va coneixent, la llista dels nostres morts, massa ràpidament, augmenta: i llur sang ens donarà la victòria.

ROURE.

Fins a quan, senyors catòlics del nostre país, seguireu volent fer veure que creieu en el cristianisme de Franco i del règim? No veieu que associar Franco i l'Església es el pitjor servei que es pot fer a aquesta?
Lluitar contra Franco és lluitar per a que la fe del nostre poble sigui viva, profunda, singera, encara que no oficial i falangista.

Avui que el règim falangista intenta posar-se el vestit proletari i jugar a fer revolucions anticapitalistes, creiem oportú fixar-nos una mica en els monuments de la "política social" del Caudillo. Avui parlarem d'algunes de les obres nacional-sindicalistes i en números successius, si l'espai ho permet, en tractarem i comentarem d'altres.

Els sindicats verticals no són sinó una gegantina màquina burocràtica, que té com a missió fonamental absorbir tota la clientela d' "ex-combatientes", falangistes i altra fauna de paràsits del país, per a mantenir la qual la C.N.S. rep un 2 % dels salaris dels treballadors. Aquesta maquinària resta isolada de la massa obrera del país: els càrrecs directius vitals són designats per l'Estat, i únicament els obrers poden concórrer a una paròdia d'eleccions per a nomenar unes seccions socials sense influència de cap mena. No cal dir que les candidatures són convenientment treballades en el primer grau d'aquestes eleccions, per evitar la més lleugera infiltració. A l'acabar-se el tercer grau d'aquesta comèdia (elecció de procuradors en Cortes), els elegits són ja una "hechura" del Caudillo.

El poc interès dels Sindicats per als problemes del treball, obligament vegades els nostres obrers, asfixiats per l'agreujament de la qüestió econòmica, a declarar-se en vaga, malgrat conèixer la forta representació a que s'exposen per obra dels seus mateixos dirigents sindicals.

Obres destacades dels Sindicats han estat les reglamentacions de treball, confeccionades de tal manera que, més que representar una millora per a la classe obrera, han contribuït al moviment inflacionista.

Entre els timbres de glòria de la C.N.S. figura el recrutament de treballadors espanyols per a l'Alemanya nazi.

El "seguro de enfermedad". - Aquest segur, abans de la implantació oficial, estava establert a Catalunya a base de primes més restringides i millores més extenses (comprenia també la cirurgia). Tal com digué un professor de la nostra Universitat, quan l'Estat Espanyol parla de protegir l'obrer, ja cal que aquest es calci. En efecte, un bon dia el ministre de Treball decidí nacionalitzar els segurs de malaltia. Les companyies alarmades, proposaren per solució secreta l'obligatorietat del segur, comproment-se a cobrir les exigències de l'Estat a base de quota reduïda. Les companyies, ingènues, ignoraven que l'Estat no perseguia la millora de la salut dels treballadors, sinó crear una altra màquina burocràtica i sobretot, una font sanejada d'ingressos (ex. per un salari mensual de 600 pesetes, el segur percep una quota de pts. 37'60. Cal comparar aquesta xifra amb les quotes de les Germandats, etc.)

L'organització del sistema és modèlica: Els metges, mal retribuïts i carregats amb una enutjosa feina oficinesca, consideren els clients del segur com a una espècie de ciutadans de segona categoria. De segona categoria són també les receptes farmacèutiques, per cobrar les quals els apotecaris han de suar tinta. Aquesta és una de les obres del règim que tant han admirat a Sir William Beveridge.

Primes als articles alimenticis. - És un dels invents de darrera hora. A aquests efectes, els treballadors han estat dividits en dues categories: els manuals que tenen dret a aquests aventatges, i els no manuals, ALS QUALS RESTA ABSOLUTAMENT PROHIBIT L'ÚS DE CUPONS-PRIMA. Pel que es veu ara jerarquitzaren els estomacs.

Aquest invent serveix perquè els beneficiaris puguin adquirir, a meitat de preu, durant breus dies, un nombre limitat d'articles. A canvi d'això, la innovació sumministra a l'Estat un magnífic pretexte per a establir nous impostos: bars, cinemas, etc, que, a més de repercutir en els preus, perjudiquen la classe treballadora, restant-li possibilitats d'esbergament.

NOTICIARI

Del viatge de Franco a Astúries. - Barcelona, 5.- Notícies que darrerament han arribat a aquesta redacció ens diuen que les bombes d'Oviado (de les que donavem compte en el darrer número) foren en realitat cargues de dinamita que els miners col·locaren en les instal·lacions de l'Estadi de Buenavista on havia de parlar el Caudillo. Aquest es veié obligat a fer-ho des del balcó de l'Ajuntament. A Llocó es trobà vuit hores bloquejat, amb totes les línies de comunicació tallades.

Vaga de la fam. - Paris 8.- La Delegació del Govern base a aquesta capital dona compte dels terribles fets ocorreguts en la presó de Bilbao. Els detinguts polítics han estat bàrbarament maltractats, penjats de les mans, pegats i assotats. En senyal de protesta hi hagué una prolongada vaga de la fam.

A l'Estadi de Montjuic. - Barcelona 8.- La nit passada a l'Estadi de Montjuic, foren sorpresos per la policia, mentre preparaven una bandera que devia desplegar-se avui des de la torre durant el final del Campionat de Foot-ball d'Espanya, tres nacionalistes catalans. Un d'ells fou detingut. Posteriors informacions donen compte de nombroses detencions i apallissaments entre els elements de la Resistència a Catalunya.

El plebiscit dels "serenos". - Barcelona 20.- Des de primers d'aquest mes, els "serenos" de Catalunya obtingut ordres de les autoritats franquistes han començat el repartiment de les fulles en les que voluntariament els veïns de Barcelona i d'altres poblacions catalanes firmaran la seva adhesió al Caudillo.

Resistència en bloc. - Papiol, 22.- Al ésser repartides en aquest poble les fulles a les que ens referim en la nota anterior, la major part de la població no va firmar-les. La Guardia Civil pocs dies més tard va cursar una nota en la que es comunicava que totes les "cartilles" de racionament fossin entregades a la Casa de la Vila per a dur-hi a terme una nova revisió. Els veïns no solament no han fet cas d'aquesta nota sinó que ademés, poques hores més tard ha aparegut en una de les parets del castell d'aquesta vila un pamflet en el que s'anuncia al senyor alcalde que si volia les dites "cartilles" que fos ell qui les vingués a cercar. Potser, afegia, podrà medir la fondària de l'estimball que envolta el castell.

Un "parto" de la policia. - Barcelona, 22.- Aquesta nit un home bilbaí que parlava malament del regim ha estat detingut. Al sortir del bar on es treballava conversant, l'agent de la policia que l'agafà i que pensava dur-lo a la Comissaria, s'ha trobat amb un "col·lega" que, segons ha dit, "para no perder el tiempo con estos cenallas" ha disparat l'arma demunt del base detingut i l'ha deixat mort. Els dos policies han marxat tranquil·lament després de telefonar des del mateix bar al dispensari.

Obrers portuaris assassinats. - Barcelona, 23.- La premsa d'aquesta ciutat ha publicat un "brillant servei" de la brigada político-social. Es tracta, segons diuen ells de la captura de dos lladres. En realitat no es tracta de dos lladres sinó de dos obrers portuaris que foren assassinats a sang freda per elements de la dita brigada. Tant aquesta dos com els del carrer Fontrodona, sembla que foren encollits per la policia entre els obrers del port per a servir amb llurs morts d' "occarrimiento" als altres obrers que ja es mostren massa rebels a embarcar menjar cap a l'estranger.

LS PERIÒDICS
LA RESISTÈNCIA

La UNIÓN FEDERAL DE ESTUDIANTES HISPANOS que es titula "organització combativa i professional de tots els estudiants espanyols, sense distinció d'idees polítiques o religioses, que lluiten units per una Universitat lliure i independent" diu en el Manifest que publicà, a Madrid, per cap d'any: "Saludem a tots els partits i a totes les organitzacions i a tots ells oferim la nostra més entusiasta i lleial cooperació. Saludem especialment les organitzacions juvenils de la Resistència amb les quals desitgem actuar en el més estret acord. I a tots, grans i joves, homes i organitzacions de dins i de fora d'Espanya, demanem i exigim la unitat..."

...Per a presentar batalla a Franco, s'ha de guanyar la batalla de la unitat. Que no es retrassi més una victòria que només depèn de nosaltres.

GALEUECA, Buenos Aires, II-1946. Extreiem de la correspondència de Franco que publica el dit periòdic sota el títol "La historia contra Franco"

"Querido Führer: en el momento en que los ejércitos alemanes están llegando, bajo su dirección a un final victorioso en la mayor de las batallas de la historia..."

...Las esperanzas que habían brotado ya en España cuando los soldados de usted participaron con nosotros en el combate contra los mismos enemigos, entonces disimulados...

...no necesito asegurarle cuan grande sería mi satisfacción por complacerle en los servicios que usted estime más valiosos...

...soy también de la opinión que nuestro primer acto al entrar en la guerra debe consistir en la ocupación de Gibraltar...

...Le reitero la seguridad de mi inalterable adhesión a usted personalmente, al pueblo alemán y a la causa por la cual luchamos. Espero ser capaz, en la defensa de esta causa, de renovar los viejos lazos de camaradería entre nuestros ejércitos." (Signat F. Franco, 22 de septiembre de 1940)

"Querido Duce: Desde que empezó el presente conflicto ha sido nuestra intención hacer los mayores esfuerzos en nuestros preparativos con miras a entrar en la guerra exterior en una oportunidad favorable..."

...España ofrece otra contribución al establecimiento del Nuevo Orden al prepararse para ocupar su lugar en la guerra contra el enemigo común. A este respecto hemos pedido a Alemania los elementos más indispensables..."

Von Stohrer escriu a Ribbentrop: "El ministro del interior cuidará de preparar la opinión pública con ataques de la prensa contra Inglaterra..."

JULIOL, de la Joventut Socialista Unificada de Catalunya, N. 2, Abril del 1946. Diu: "Quan parlem d'unitat de tota la joventut patriòtica nosaltres incloum també els joves catòlics antifranquistes."

Qui són aquests joves catòlics als quals nosaltres ens dirigim?

Són els fills dels pagesos, els fills dels empleats i també els fills dels obrers que han rebut una educació catòlica, però que no temen res a veure amb la Falange. Quan nosaltres parlem de joves catòlics no ens referim als falangistes, als pinxos i bandolers del Frente de Juventudes i del SEU."

"La joventut catalana lluitarà contra tot el que es vulgui arranjat a espatlles del poble, car no hi haurà pau ordre ni tranquil·litat, mentre tant el poble català com els altres pobles hispànics no puguin manifestar lliurement i democràticament llur soberana voluntat mitjançant eleccions realitzades pels Governos de Catalunya i de la República formats amb una ampla concentració nacional, en els que estiguin representat tots els partits republicans i organitzacions obreres antifeixistes, els catòlics i els monàrquics que estan contra Franco, així com representants de Catalunya, Euzkadi i Galícia."

TREBALL, òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya, N. 11, primera quinzena de Maig del 1946. En un article intitulat "Mentre la fama estralla entre la nostra població, Franco envia els queviures a l'estranger. Heus ací els vaixells, carregats de queviures, que han sortit del port de Barcelona en direcció a l'estranger durant els primers quinze dies del pas-

sat mes d'Abril. El dia 3 destinat a Gènova, el "Cristobal Amorós" carregat d'arroç, oli, patates i plàtans. El 5, un vaixell de matrícula anglesa, carregat d'arroç, mongetes i patates. El dia 7 a Gènova el "Santa Ana" amb tomàtecs, mongetes, plàtans i arroç. El dia 11 altre vaixell anglès amb arroç i oli. El 13, a Gènova "El Condecorado" amb blat, plàtans, i carn congelada.

TREBALL. N. 12. Cita les següents paraules de Josep Díaz, que fou secretari General del Partit Comunista d'Espanya: "Volem que les nacionalitats del nostre país (Catalunya, Euzkadi i Galícia) puguin disposar lliurement dels seus destins i que tinguin relacions cordials amb tota l'Espanya popular. Un poble que oprimeix els altres pobles no es pot considerar lliure." Cita també les paraules de Stalin: "El Partit Comunista del nostre país no valdria pas gran cosa si temés la crítica i el control. El Partit Comunista està disposat a acceptar el veredict de dels electors."

PER CATALUNYA, del F.N.C. N. 22, 31 de Maig, Diu: "Cada individu amb les armes que tingui ha de lluitar pel seu compte o en petits grups amb iniciativa pròpia. En aquesta lluita la unió està en la diversitat dels procediments i l'èxit depèn de la perseverança ben dirigida."

BANDERA, N. 5, 1 de Juny, Diu: "Si en política de col.laboracionisme és una actitud en la qual, per desgràcia, són molts els catalans que hi han caigut, escriure i publicar en català, cantar en català, fer teatre en català, com a expressió tot plegat d'un sentiment i d'una espiritualitat que és patrimoni de tots els catalans, això no pot ésser mai col.laboracionisme, com tampoc pot dir-s'en del fet de ballar sardanes que mai han estat prohibides. En canvi serà col.laboracionisme que escrivint, cantant o fent teatre es donguin gràcies al dictador per aquesta pretesa generositat"

QUADERNS, Perpinyà, Març del 1946, N. 14. Diu: "El problema cultural és el nostre suprem problema; sols ell ens pot conduir per viaranyes accessibles a les altes fites perseguides. Fets ben dolorosos passats i presents, ens palesen a despit d'il.lusions optimistes, que estem encara ben lluny de la maduresa cultural i política. No oblidem que tots els sistemes polítics s'enfondraran, totes les teories es marcirán, tots els partits fracassaran si no ens recolzem sobre una sòlida i perfecta base cultural."

Més endavant, en un article intitulat: "L'actualitat política" senyala uns fets significatius de l'evolució del problema espanyol: Les ruptures de relacions de Rumania i Polònia amb Franco, seguida la segona del reconeixement del Govern Giral i la decisió de portar a la UNO el nostre plet. Fets sintomàtics de l'estabilització definitiva del Govern Giral són el nomenament de tres nous ministres: El Sr. Rodriguez Castelao, representant dels autonomistes gallecs; Santiago Carrillo pel Partit Comunista i un polític de tendència conservadora el nom del qual no es pot fer públic per raó de la seva residència. Han sortit del Govern de la República els Fernando de los Rios i Lluís Nicolau D'Olwer, representant oficiós prop de la UNO i ambaixador a Mèxic respectivament.

QUÈ FEM ? N. 44, 30 de Juny. Diu: "Parlem del plebiscit dels serenos. Dues ratlles només.

Hi ha qui recomana que la gent signi en bloc. Així, diuen, davant d'una unanimitat, ningú no creurà en la seva autenticitat.

No ! Cal negar-se a signar. La unanimitat en signar favorablement no l'assolirà cap consigna. Per tant hem de fer que la negativa aconseguixi una xifra respectable. Ja sabem que no arribarà al que seria si no hi hagués imposició, però és precís que la gent tingui en compte que ha arribat l'hora de constituir un bloc.

No admetem posicions evasives i de comoditat. Penseu en els germans nostres que han estat agafats aquests dies.

R E T A L L S

DE LA PREMSA FALANGISTA.- Copiem d'un article intitulat "Exámenes" del periòdic "Vallés" de la Falange de Granollers: "...Algunos planean ya excursiones y veraneos pero la mayor parte de ellos nos invitan a completar la pendiente bolsa de costado, para equiparse debidamente e ir a las alturas del coloso Montseny a castraxga (sic) e instruirse para formarse como corresponde a un oficial de la piedra angular patria, que significa el Glorioso Ejército Español" Creu, en realitat, l'autor d'aquesta deliciosa gasetilla que "castraxga" es un derivat de "castrènse"? Com faran els oficials del Glorioso Ejército Español sense poder invocar, d'ara endavant, aquell poderós argument que els hi era tan car, aquella única justificació de les seves arbitrarietats i estupideses?...

DEL BUTLLETÍ OFICIAL.- Copiem del "Boletín Oficial de la provincia de Barcelona" N. 110, 8-V-46, secció: "Administración de Justicia":

"Juzgado Militar Permanente número 2, de Barcelona- Requisitoria. Las mujeres autoras del asalto a los puestos de charcuteria de los mercados de Sans y Collblanc los días 23 y 24 del pasado mes, así como las personas que hubieran presenciado los hechos y pudieran aportar datos de interés para el mejor esclarecimiento de los mismos, deberán comparecer ante este Juzgado Militar, dentro del término de quince días a partir de la publicación de la presente requisitoria, significándoles que, de no efectuarlo, les pararán los perjuicios a que hubiere lugar. Barcelona 17 Abril de 1946. El Teniente Coronel Juez Instructor, M. Fina."

Aquestes dones són unes "rojas-separatistas", no hi ha dubte. Quina necessitat tenen de menjar "coses bones"? Ben segur que ho són de "Rojas-separatistas"; com potser cobren i tot de l'"oro de Moscú"?

P À G I N A D E C O L L A B O R A C I Ó

EL FALS DILEMA

"Franco o el comunisme" Heus ací el "dernier cri" de la propaganda franquista, explotat amb la tècnica hitleriana de la repeticó monòtona, que per altra part és ben eficaç. És als acords del crit estúpid de "Franco sí, comunisme no", que els falangistes i comparses han aconseguit mantenir esporuguits sectors considerables d'opinió.

Hi ha força gent que s'ho ha cregut però això no ems sabia greu si no fos que entremig hi ha persones de criteri, inclús catalans de bona mena que es creuen amb el deure de sacrificar les seves conviccions de patriotes davant d'un pretès interès superior.

És absurd que calgui dir com a veritats atrevides coses que són tan velles com el món; també ho és que s'hagin de proclamar com a descobriments inèdits fets que estan a la vista de tothom i que s'imposen per la seva evidència. Però no hi ha més remei que fer-ho: i aquesta ceguera de la gent s'explica per dues causes: la primera, que set anys de premsa única poden fer prodigis d'entontiment de l'opinió; la segona que deu anys d'intranquil·litat i de vida precària redueixen els homes i les dones a un estat llastimós de servilisme i covardia; amil·len llur moral, destrueixen llur esperit de llibertat, ofusquen llur raó i els deixen fets uns animalets que només aspiren a sobreviure i estan disposats a aguntar-ho tot i empassar-s'ho tot mentre no els facin sortir de la closca que s'han forjat amb les successives claudicacions.

Ens permetem doncs, recordar una realitat que ni la premsa franquista ha pogut amagar: que ni a Anglaterra ni als seus dominis, ni a Itàlia ni a

França, ni als Estats Units, ni a Suècia, ni a Noruega, ni a Turquia ni a Suïssa, ni a Sudamèrica, ni a Bèlgica, Holanda ni Irlanda hi ha l'equivalent d'un Franco, o el comunisme. El dilema de que parlàvem queda doncs, categòricament desmentit pels fets; i és que aquest món no ha estat mai dividit entre homes bons i dolents; les concepcions simplistes són sempre equivocades, però són suggestives perquè responen a una lògica primària que costa molt poc de capir, i d'aquí ve el seu èxit i el seu perill.

Però hi ha més: no tan solament és fals que no hi hagi opció entre Franco i el comunisme, sinó també que el camí més positiu per arribar-hi és la permanència de Franco al poder.

Efectivament: els remeis contra el comunisme són la prosperitat material, la justícia social i la dignificació de l'esperit. El règim de Franco no ens porta res de tot això; ben al revés: ens porta a la bancarrota econòmica i moral.

S'ha defecat "el estado" i el resultat l'hem tingut en un estat burocràtic, militarista, centralista i reaccionari. El "caudillo" ha dit que s'ha desfermat les doctrines socialistes el que significava justícia social i millorament: no és cert. El "caudillo" ha tingut la gràcia de quedar-se amb tots els defectes del socialisme, i augmentar-los. En canvi no ha sabut aconseguir ni un mínim del que és suprema raó d'aquest sistema: la justícia social. I el desnivell de les classes s'ha accentuat, cada dia els pobres en són més, i n'hi ha més, i els rics ho són més i n'hi ha menys. I de la classe mitja no n'hi ha gens. I en l'aspecte moral la desfeta és grandiosa. La gent ha arribat a un grau enorme d'embrutiment; s'ha perdut la moral comercial, professional i col·lectiva; els joves, esmaperduts, viuen en la frivolitat i la imprevisió, no tenen més preocupacions que tirar alegrement endavant; els que passen gana, desesperats, s'agafen a les primeres doctrines enlluernadores, violents i venjatives; l'estat de la cultura cada dia fa més i més llàstima. En fi, l'afluïxament de tot, la desgana de tothom.

Ens volen posar alerta contra el comunisme perquè diuen que és la negació de la llibertat però no veiem en nom de què i amb quines armes el pot combatre un règim que la nega. Si el comunisme és l'abolició de la dignitat de l'home, que ens digui En Franco que n'ha fet ell. Si ens diuen que el comunisme és misèria, nosaltres la tenim a l'engròs. I si el comunisme té una policia política, que ens digui que són sinó això la "Brigada político-social" i algunes altres coses d'aquest mateix estil himmlerià. Seria exagerat, i fals, dir que el règim que tenim és comunista. Però el que és cert és això: el règim de Franco no solament no és la única alternativa enfront del comunisme, sinó que, cas de perseverar en la seva política del catastrofisme, serà el camí que ens hi menarà de dret.

El president Companys va voler morir descalç per a poder estar més a la vora de Catalunya en el seu últim moment. Nosaltres, que encara tenim la sort de poder veure aquesta terra nostra tan bonica, no ens n'allunyem i treballarem lluitem per a fer-la ben lliure. La mort no faria altra cosa sinó acostar-nos-hi més, encara.

Sense descans, PER CATALUNYA !